שם משום מקנע נעטר עוקר ירוענים כפירוע כיון טעשיע וגשבו במנין ואין מנין אתר להתירה ואמרו לו תלמידיו כבר נמגו שם: מאכל בכאו: סי׳ רל״ד ס״ק כ׳ בליקוט שתירן זחת וע״ם: (חילופי גרסאות)

דה לב ע"א משנה סדר ברכות. (סנהדרין מ"ט ב') תד"ה : nk

סדר ברכות. ת"כ אמר פרק י"ג ובירוש' ברכות פ"ד ובסוף פרקין כאן מוכיח מזה דבעינן על הסדר ובפנ"א בארתי דדיוקו הוא מדנקם אבות ונבורות דאינו שייך לעיקר הפלונתא היכן אומרה למלכיות וע"כ משום דבעיגן על הסדר:

סדר ברכות אומר אבות. לעיל דף לא ע"ב ש"ס ומיבנה לאושה. ברכות כח ע"ב רש"י ד"ה הבו. יומא דף ע ע"א ת"י (מאיר נתיב) ב"ה אף סדר: מט ע"ב ד"ה אף סדר:

לימא תשע. י"ל דבראשית ס"ל לאו מאמר הוא. ומה דאימא תוקעים בתשע סגי וריב"נ ס"ל בראשית נתי תאמר הוה או

תרועה אלו שופרות. בירושלמי פ"ג ה"ה שופר תרועה אלו

קדשהו בעשיית מלאכה. כריתות דף ז ע"א ת"י ד"ה וקראו:

ר׳ יוסי ב״ר יהודה אומר א״צ. ספרי בהעלתך ע"ז ע"ש ר׳ (יפה עינים) נתן ובשינוי:

(יפה עינים) ע"פ הגהת הגר"א וכן בירושלמי כהכא: ירד ר״י בן ברוקה. בירושלמי כאן ה״ו ולעיל פ״ג ה״א שביעית פ"י נדרים פ"ו ה"ח סנהדרין פ"א ה"ב ר' ישמעאל בנו של ריב"ב

על פי׳ רש״י בביצה (ס״ד ה) שפי׳ דאף לאחר תקנת ריב״ז לקבל עה"ח כה"י להיות מונים למועדות מן הראשון כו" אבל מלעשות יו"ט שני לא נעקרה תקנה ראשונה ע"ש

למימרא דעברוה לאלול והאמר וכו׳. קשה דהה חמריגן פ״ק דאי אינטריך מעברינן ליה יע״ש דף י״ט ע״א:

(ck3

DI 7018

SHE BR

אר״ח מאי שני ליום שני לשנה הכאה. ש״מ שלא היו עושין

מעשרה מלכיות. (לקמן ל״ה א׳) תד״ה אילימא:

גמרא הני עשרה מלכיות. הכא לא מפרש רק המלכיות חכרונות ושופרות ממילא ג"כ הוו י' וקאי הך מעמא אכולהו ובירושלמי ה"ז מפרש למלכיות כנגד י' הללוהו זכרונות

עשרה הילולים. פסחים קיז ע"א. ב"ב דף יד ע"ב: (מאיר נתיב) צשרה מאמרות. ברכות יב ע"ב ד"ה בקשו. מכות כד ע"א:

כו׳ והתירו תקנת לעטר כו׳ וא"כ אין לך הטורת להעלות שבעה רקיעים. חגיגה יב ע"ב: לירושלים ויכול אתה בעלמך לפדות אפי׳ בשוה פרוטה לכתחילה בזמן הזה שחין חומה והפרוטה תחסר והפירות (חכמת מנוח) בא״ד ה״ל לאקשויי ממע״ש בזה״ז כו׳. עי׳ נהגר״ל יו״ד

כא"ד ה"ל לאקשויי ממע"ש בזה"ז מה הערמה צריך. נ"כ לכאורה י"ל דהרי תנא סבר קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבוא וא"כ אין מחללין לכחחלה בפרוטה מיהו הך משנה היא במס' מעשר שני פ"ד משנה ד' ושם משנה ה' חנן ואם אין מקדש ירקבו גבי לקוח בכסף מעשר שני ועיין מכוח דף י"ט ע"ל חבחים דף קי"ט ע"ל ודף ס' ע"ב ודף ס"ל ע"ל

: מום׳: (ר"ש מדסויא)

נמרא רחמנא אמר. לעיל טז ע"א. לקמן לד ע"ב רש"י ד"ה (מאיר נתיב)

בירושלמי האמר לא טוב היות האדם לבדו הוה מאמר עשירי דבריאה אנן ס"ל דו פרצופים נבראו מיד ואין כאן בריאה מדשה וא"כ ליכא אלא ט'. אך אי תוקעים י"ל נגד עשרה הלולים שבמהלים שיש בהם הללו בתקע שופר. אבל אי אין לית ליי דו פרצופים ויאמר לא טוב הוה מאמר כ"נ לע"ד: (חת״ס)

שופרות ונ' למחוק תיבת שופר. דלא כ' בר"ה כ"א ביוה"כ דיובל כ' שופר תרועה וצ"ל כבכאן:

כל מקום שנאמר בו זכרונות. תענית דף טו ע"א רש"י ד"ה

רכי אומר עם המלכיות. ת"כ אמר פר' י"ג ובתוספתא פ"ב

ובת"כ אמר פי"ג ר' שמעון בנו של ריכ"ב וג' להגו' גם שם ר' ישמעאל ומוב להגי' גם כאן כן: (יפה עינים) אילימא י"ט שני למימרא דעברוה לאלול כו'. מכאן ק"ל

(רש"ש)

איכ לא פריך כאן מידי:

(מים חיים) (מים חיים) בר כהנא מימות עזרא. ה"נ מקשה ומתרץ בירושלמי מימות עזרא. ה"נ מקשה ומתרץ בירושלמי (יפה עינים)

אילימא. ברכות דף מ. סוטה דף כ ע"ב ד"ה הא מני:

נגד י' וידוים שאמר ישעיה רחצו הזכו כו' שופרות כנגד קרבנות (יפה עינים)

עשרה מאמרות. פדר"א פ"ג ב"ר פי"ז אבות פ"ה: (יפה עינים) רש"י ד"ה בשעת גזה"מ שנו. שש שעות לקץ תפלת הא לכתחלה. (ערכין ב' ב') וור"ה אין:

(רש"ש) גמרא שופר עשה כר׳. עיין נט"ה שהכיה מ"ש בש"ל (מאיר נתיב) ר"י ב"נ אומר הפוחת לא יפחות משבע ואם אמר שלוש מכולן יצא. ול"ל דהא דאמר הפוחת לא יפחות היינו לכתחלה וצ"ע מהא דאימא בפסחים (דף קג:) הפוחת לא יפחות משלש אלא בחנם כמ"ש הר"ן בשם הריטב"א: וחמיה דלא ה והמוסיף לא יוסיף על שבע מיתיכי כו' ושאינו רגיל אומר אתת ופרש"י קשיא לר"א דאמר לא יפחות מג' ומאי קושיא דלמא גם ר"א ס"ל דכשאינו רגיל דהיינו שאינו בקי כפרש"י אומר אחת וגם נ"ע מאי משני הגמ' שם תנאי היא כו' אומר אחת דמשמע לכתחלה וברייתה קתני שאינו רגיל ולריך לדחוק דשאינו רגיל לאו שאינו בקי קאמר ולא חשיב זה דיעבד ול"ע :00

בקושי" המ"א על זה בסימן צ'י. עוד האריך לדסות רה ואני אומר דבסגם האריך בכל זה דבלא"ה אין ראיה מ לשיטתו דס"ל מכשירי מלוה דוחין ל"ת וא"כ ודאי דלו : בעידנה שופר עשה. שבת קלב ע"ב. וע"ש קלג ע"א. סוכה מגי ד"ה טילטול. ברכות דף ל ע"א. פסחים נט ע"א ק"ה עשה. חולין פד ע"א. ב"מ ל ע"א. זבחים צז ע"ב ד"ה

ואם אמר שלש מכולן יצא. ה"נ בירושלמי ה"ז: (יפה עינים) אמר שמואל הלכה כר׳ יוחגן בן נורי. נ"ג פי' רקב"ח השבולי לקט: כריב"נ דמתני' לענין דיעבד ולא כריב"נ דברייתא לענין לכתחלה:

(רש"ש) רש"ר ד"ה הנך. הנך דהללו אל בקדשו כצ"ל: ד״ה כנגד עשרת הדברות. דכתים בהו נמי שופר. ל״י מדוע לא פירש כדי להזכיר זכות קבלתנו אותם כדפי' לעיל (ל

ב") בד"ה קול ה": ד״ה בראשית. דבאמירה נמי איברי. וכדכתיכ ומעשה ידיך שמים מאי אמר רש"י כזה ודו"ק. [ערש"י בשבת קי"ת כ'

משנה אין מזכירין זכרון כו׳. עי׳ הגרי״פ ותוי״ט. וכן בגמרא מפרש להו כסדרן:

דף לב ע"ב גמרא זכרון כגון ויזכר. בירוש' וכרון כגון אותם זכר ומוכח מזה דס"ל להירוש'

דנם זכרון דפורעניות דעכו"ם לא מדכרינן והוא נגד הבבלי הכא:

וכתיב ה' צבאות יגן עליהם. עט"א. ומדבריו נראה דסובר שזהו סיפא דקרא דלעיל ובאמת הוא תחלת פסוק שאחריו. וק"ק מה שאנו אומרים אותו בסדר שופרות ופסקינן באמצע פסוק. ולענין קושיית הט"א י"ל משום דאין מפורש בקרא דההתקעה היא לרעה לכן מביא הקרא שאחריו דה׳ צבאות יגן עליהם מדנצרכו להגנה מכלל דהוא לרעה:

כיון דאתו רבים מינה. תענית דף ט ע"א:

זמרו אלהים זמרו. בירו' איתא ג"כ הפלוגתא ואיפכא אתמר שם ור"ז בעי בי' ובדבתרי' פליגי. [היינו עם פסוק כי מלך כל הארץ]. או בי' לגרמי' פלינין ופשים מן מה דתני ושוין במלך אלהים הר"א כי' וכדכתרי' פליגין ונ' דמ"ם שם וצ"ל הפלוגת' כבכאן דהלא לעיל אית' שם פלונת' אי נחשב אלהו' למלכות ום"ל לר' יהודה דלא נחשב למלכות ור' יוםי ס"ל דנחשב ואיך אפשר דבי׳ לגרמי׳ פליני דא"כ לר' יהודה נחשב אלהו' למלכות ולר' יוסי לא נחשב והחליפו שמתן וע"כ הגירס' צ"ל כבכאן

אימא משלים. וכ"ה בירו' צריך להשלים בתורה: (יפה עינים) אלא מלכיות תלת הוא דהוויין כו׳ ויהי בישורון מלך. עמש״כ בהשמטה בסוף שמות רבה במ״ת דבר נכון בזה המתני דצריך לכתוב תחלה בל״ת ואח״כ כשבות דהוי

ר׳ יהודה אומר אינה מלכות. ה"נ בירו' פלונת' דר' יהודה ור' מפני הכבוד. כריתות ו ע"א:

שם ומקשה ע"ו א"ה בהלל גמי כו' ועי' פנ"א שם ועוד איכא ד"ה התירו. וע"ש סב ע"א כל מ"ע שהו"ג. ועיין שם ק שם מעמי אחריני ריכ"ל בשם אלכסנדרי מקרא מלפניך משפטי ד"ה שהיא חכמה. עירובין צו ע"א ד"ה ימים. ועיין ש יצא כו' ור' אחא בר פפא קומו ר' זעירא משום רמצות היום ד"ה וסתם סיפרא. חגיגה טז ע"ב ד"ה לעשות נחר (יפה שינים) במוסף ור' תחליפא קסרייא משום יום תרועה ועשיתם והוא כעין תענית יד ע"א רש"י ד"ה בשופרות. סוכה נג ע"ב רש ראית' בפ"א דרש זה לענין מקום התקיעה והכא לענין זמן

עדיין כדעת רש"י ותוס' לעיל ל"א ע"ב. ומכ"ש כשחל נשנת הא ר"י. (חגיגה ייז ב') תר"ה לעשות: לא יתכן לתקוע מספק בשחרית במקום ב"ד ע"כ נ"ל דר"ל דברי ר"י. (עירובין צ"ו ב') תר"ה וסתם: (מאיר נחיב) דהי' לחקוע בין שחרים לתוסף מיד נשעת קבלת העדים כתו (לבוש) קריאת הלל ולא להתתין עד תוך תפלת תוספין וחי' הש"מ דה מובים יסברו שמתחקפים למלחתה. כיון שתוקעים שלה נשים סומכות רשות. נ"ב עי' מג"ה הלי נשיחות כפ על סדר התפלה וע"כ הולרכו על הסדר ובאתלע תפלח שחרית. ולא משום דעל הרוב לא ימהרו העדים כל כך ע"כ תוקע בתוספים כנ"ל דאילו להירושלתי שכ' תוס' ל"ע ת"ש דוקא בתרי תפלות יאתרו בניתוסייהו אנן עסקין ולא בחדא ולפמ"ם א"ם הכל בעוה"י:

שהרית. לכאורה כתב שלא כהלכה דהא פסקינן

(מאיר נחיב) בברכות (כז) כר"י דעד ד' שעות ועי' בשו"ע ר"ס פ"ט:

ד"ה ממכניסי וש"מ]: יוסי ועמש"ל:

בפרש"י. ולפמש"כ בב"ב לחלק בין מגל למגלא אין ו (רש"ש) (מאיר נתיב)

מותר לחקוע בו כדאיתא שבת (דף מג.) טבל מוכן הו שבת שחם עבר ותקנו מתוקן ע"ש בתום' ובמס' בילו לב:) מד"ה ונפחת משא"כ אם חתכו בדבר שהוא משונ גם בדיעבד אסור למקוע בו ועיין כה"ג בר"ן פ׳ מאורסה ובשבת (דף י.) ברש"י ובשו"ע או"ח (סימן ה

ל״ת מבעי״. בירו' כיני מתני' בשבות ובל״ת ופי' הק״ע ז היינו ל״ת משמע דשבות דרבגן מותר ופליגי התלמודים גם פי' הפ"מ אין מוכן ע"ש ונ' דמ"ס וצ"ל כל"ת ובשבות

(רש"ש) אף זו:

(יפה עינים) הא נשים מעכבין. (שבת ג' ב') תד"ה התירו: משום דברב עם הדרת מלך. לגי' הק"ע בירו' ה"ח אית' כן אין מעכבין כו' נשים. ברכות יד ע"א ד"ה ימים. שבת

ר"ת דעשה דרבים ה"ל בעידנה והחריך דחין

(מאיל

(מהר״ץ

(מצפד

(פורו

לזה מהא דר"א שחרר עבדו כו' בגיטין (לח) והתם

בעידנא. דה"ע דדחי לה משום שהתורה לא אסרה ל:

מ"ט יו"ט עשה ול"ת. נ"ב עי' מג"ה סי' חמ"ו מ"ם

ואין עשה דוחה. עי מג"א סימן תמ"ו ס"ק ב': (גליון מה

השתא דרבנן אמרת לא. נ"ל ה"פ השתח דרבנן עליה

ורכיבה ע"ג בחמה. דודאי אינן אלא שבות דרבנן ו

דאורייתא מבעיא וקשיא רישא למה לי דתני אין מעברין

את התחום דאיכא מאן דאמר תחומין דאורייתא ואין מי

הגל דסחמה בעי מרה וחלינה (ע"פ בכ"מ נפל עליו גל)

השתא דרכנן. שבת דף טו. עירובין לה. כתובות טו

רש"י ד״ה השתא כו׳. איסור תחומין ופקוח הגל ז

פקוח הגל איכא מלאכה דאורייתא כדאיתא בעירובין (ד

"ל דרש"י ס"ל כמ"ש בה"ר שם (דף פו) בשם י"ה

בהא ליכא אלא איסורא דרבנן דהא מפקח לצורך הדבר :

הגל משאל"ל הוא. ולפ"ז סוגיא דעירובין אולא למ"ד מג

דף לג ע"א גמרא משום שבות. ביצה לב ע"ב. עי

משום שבות מגלא כו׳. גי׳ הרי״ף והרא״ש איפכא.

ראיה לגירסתם מביצה (לא) במשנה ולא במגל

משום שבות מגלא. חולין דף טו ע"ב רש"י ד"ה ו

השתא משום שבות אמרת לא ל"ת מיבעיא זו אצ

קתני. נ"מ כדיעבד אם עבר וחתכו דבדבר שהוא משום

:קג ועיין שם טו ע"א

למגזר אטו דאורייתא אימא לא. הקשה הט"ל

דאורייתא לא כל שכן..:

ביצה לו ע"ב:

מיינ:

ההוא. וע"ש לא ע"א ד"ה ור"י. לעיל ח ע"ב. פסחים ס גיטין מ ע״א ד״ה בשרבו הניח. וע״ש דף מה ע״ב ד״ קדושין לא ע״א ד״ה דלא. חולין קי ע״ב ד״ה טלית. וע ע״ב ברא״ש. ערכין ב ע״ב ד״ה אין מעכבין. זבחים לו פסחים ה ע״ב ד״ה לחלק:

דברי ר׳ יהודה. בת"כ ויקרא פ"ב ליתא דברי ר׳

קכ"ח ס"ק ח' ועי' נ"ב מהד"ק חלק או"ח ס

ואין מעכבין התינוקות מלתקוע בשבת. בירושלמי ביו"מ וכגיר' שהביאו התוס' כאן ד"ה תנ"ה ובלב אריה ה ואכמ"ל:

רש"י ד"ה הא נשים מעכבין דפטורות לגמרי שהזמ"ג הוא וכי תקעי איכא כל תוסיף. ו